

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/41/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118012002
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8118012002.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Emila Dubňanského na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.02.2023 v trestnej veci obžalovanej A. B., pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 09.03.2022, sp. zn. 41T/87/2018, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), f), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanej

Ivane ŠTIEBEROVEJ, nar. XX.XX.XXXX v Snine, trvale bytom C. – D., E. F. XXXX/XX, bez prihlásenia Praha, Zveřinova 7, Česká republika,

u k l a d á :

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri rovnosti poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona oproti priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, v spojení s § 41 ods.1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 5 (piatich) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zákona povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. k) Tr. zákona povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť nahradiť škodu poškodeným G. H., nar. X.X.XXXX, trvale bytom B. XX, C., vo výške 22.206,48,- Eur a I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. X, C. vo výške 30.000,- Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených G. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., K. XXXX/XX, L. L. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., M. XX, A. N. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., B. XX, C. L. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., L. X, D. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., P. X o d k a z u j e s nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodených G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom B. XX, C. a I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. X, C., so zvyškom ich nárokov na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom zo dňa 09.03.2022, sp. zn. 41T/87/2018 uznal obžalovanú A. B. za vinnú v bode I. - VI. z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, v bode VII. z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a v bode VIII. z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- od presne nezistenej doby vo februári 2010 až do 11. mája 2012 na rôznych miestach v Prešove za doposiaľ presne nezistených okolností oslovila pod rôznymi zámienkami viacero rôznych osôb, s ktorými udržiavala niekoľkoročné priateľské vzťahy, s tým, aby jej požičali finančnú hotovosť v rôznych výškach s príslubom, že im tieto finančné prostriedky vráti, napriek tomu, že mala vedomosť o tom, že tieto finančné prostriedky nebude schopná vrátiť vzhľadom na výšku svojich záväzkov a neexistenciu pravidelného príjmu, čím zneužila ich dôveru a týmto konaním ich uviedla do omylu, v dôsledku čoho jej jednotliví poškodení požičali finančné prostriedky v rôznych sumách, ktoré použila pre vlastnú potrebu, a to tak, že

I.

v presne nezistenej dobe vo februári 2010, na presne nezistenom mieste v Prešove oslovila G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, C., ktorej ponúkla investovanie jej finančných prostriedkov so ziskom 2% mesačne z investovanej sumy, na základe čoho jej G. H. v priebehu rokov 2010 až 2012 postupne odovzdala sumu v celkovej výške 22.500,- Eur, čo následne bolo potvrdené zmluvou o pôžičke zo dňa 02.04.2012, ktorú uzavrela s G. H. a následne aj písomným potvrdením výšky jej dlhu voči G. H. zo dňa 20.04.2013, podľa ktorého celková dlžná suma vrátane dohodnutej finančnej odmeny predstavuje sumu 30.085,- Eur, ktorej výšku dňa 02.02.2015 v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka písomne uznala a zaviazala sa tento dlh splatiť v lehote najneskôr do 31.7.2015, pričom však peňažné prostriedky v tejto lehote a ani po jej uplynutí nevrátila, čím ju vedome uviedla do omylu a podvodným spôsobom jej spôsobila celkovú škodu v sume najmenej 22.500,- Eur,

II.

dňa 12.11.2010 v Prešove na notárskom úrade JUDr. Ivety Andrášovej so sídlom Jarková 35, Prešov, uzavrela ako dlžník s veriteľom G. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. XXXX/XX, C., zmluvu o pôžičke ktorej predmetom bolo požičanie sumy 10.000,- Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť lehote do 5 mesiacov spolu s úrokom v sume 200,- Eur, poskytnutú pôžičku nevrátila ani čiastočne, čím ho vedome uviedla do omylu a podvodným spôsobom mu spôsobila celkovú škodu v sume najmenej 10.000,- Eur,

III.

v priebehu roka 2010 na presne nezistenom mieste v Prešove, oslovila L. L. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX, C., ktorému ponúkla investovanie jeho finančných prostriedkov s bližšie neurčeným ziskom z investovanej sumy, na základe čoho jej L. L. G. v priebehu roka 2010, postupne odovzdal sumu v celkovej výške 21.000,- Eur, čo potvrdzuje zmluva o pôžičke zo dňa 16.02.2011, ktorú obžalovaná uzavrela na presne nezistenom mieste v Prešove ako dlžník s veriteľom L. L. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX, C., ktorej predmetom bolo požičanie sumy 21.000,- Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť v šiestich mesačných splátkach po 3.657,50,- Eur, z pôžičky však vrátila iba sumu 2.000,- Eur a následne dňa 20.01.2012 uzavrela s veriteľom novú zmluvu o pôžičke nadväzujúcu na pôvodnú zmluvu o pôžičke zo dňa 16.02.2011 zníženú o splatenú sumu, ktorej predmetom bolo požičanie sumy 19.000,- Eur s dohodnutým ročným úrokom 9% ročne v dvoch splátkach, a to do 30.04.2012 čiastku 9.000,- Eur a dohodnutý úrok a do 31.07.2012 čiastku 10.000,- Eur a dohodnutý úrok, ktorú však ani v dodatočne dohodnutých lehotách ani len čiastočne nesplátila, čím ho vedome uviedla do omylu, požičané peniaze nevrátila a podvodným spôsobom spôsobila poškodenému celkovú škodu v sume najmenej 19.000,- Eur,

IV.

dňa 17.02.2011 v Prešove na Mestskom úrade Prešov, na ul. Hlavná 73 uzavrela ako dlžníka s veriteľom A. N. O., nar. XX.XX.XXXX zmluvu o pôžičke, ktorej predmetom bolo požičanie sumy 8.000,- Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť spolu s 10% štvrťročným úrokom v lehote do 17.05.2011, z poskytnutej pôžičky uhradila dňa 23.5.2011 iba sumu 1.800,- Eur a zvyšnú sumu pôžičky aj napriek výzvam veriteľa nevrátila, čím ho vedome uviedla do omylu, požičané peniaze nevrátila a podvodným spôsobom spôsobila poškodenému celkovú škodu v sume najmenej 6.200,- Eur,

V.

v priebehu roku 2011 oslovila I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. X, C., ktorému ponúkla investovanie jeho finančných prostriedkov s bližšie neurčeným ziskom z investovanej sumy, na základe čoho jej I. J. v priebehu od mesiaca máj 2011 až do presne nezisteného obdobia 2012 postupne odovzdal sumu v celkovej výške 35.000,- Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť do jedného roka, peňažné prostriedky mu napriek opakovaným výzvam a písomnému uznaniu tohto dlhu zo dňa 15.11.2013, nevrátila ani v dodatočne dohodnutej dobe do 31.03.2014, čím ho vedome uviedla do omylu, požičané peniaze nevrátila a podvodným spôsobom spôsobila poškodenému celkovú škodu v sume najmenej 35.000,- Eur,

VI.

dňa 10.11.2011 na presne nezistenom mieste v Prešove požiadala L. L. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. X, D. o pôžičku v sume 25.000,- Eur s tým, že tieto finančné prostriedky potrebuje na vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželom a že dlžnú sumu vyrovná do 31.12.2011, s čím L. L. H. súhlasil a dňa 16.11.2011 v pobočke Československej obchodnej banky, a.s. na ul. Hlavná 75 v Prešove uzavrel Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 004584100R na sumu 25.000,- Eur, ktorú jej L. L. H. v priestoroch banky následne ihneď odovzdal, pričom sa už dňa 15.11.2011 písomne zaviazala, že bude predmetný úver ČSOB, a.s., v pravidelných predpísaných splátkach splácať namiesto L. L. H., pričom však tento úveru do mesiaca júl 2014, splácala iba nepravidelne, keď celkovo uhradila splátky v sume 4.419,74,- Eur, v dôsledku čoho L. L. H. zostatok úveru v sume 20.994,85 Eur dňa 24.07.2014 uhradil sám, čím ho vedome uviedla do omylu a podvodným spôsobom mu spôsobila celkovú škodu v sume najmenej 20.994,85,- Eur,

čím takto svojim konaním v bodoch I. až VI. spôsobila celkovú škodu v celkovej sume 113.694,85,- Eur,

VII.

dňa 13.11.2013 v Prešove na notárskom úrade JUDr. Ivety Andrášovej so sídlom Jarková 35, Prešov uzatvorila ako dlžníčka so D. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, C. ako veriteľom, s ktorým udržiavala dlhoročné priateľský vzťah, zmluvu o pôžičke formou notárskej zápisnice č. N 402/2013, NCRnz 42041/2013, NCRIs 42782/2013 zo dňa 13.11.2013, ktorej predmetom bolo požičanie sumy 2.000,-Eur spolu s uznaním záväzku na zaplatenie sumy 1.650,- Eur, ktorú sa zaviazala vrátiť v dvoch splátkach a to do 31.01.2014 sumu 2.220,- Eur a do 28.02.2014 sumu 1.450,- Eur, napriek tomu, že vedela, že tieto finančné prostriedky nebude schopná vrátiť vzhľadom na výšku svojich záväzkov a neexistenciu pravidelného príjmu, čím zneužila jeho dôveru a uviedla ho do omylu, na základe čoho D. P. s požičaním peňazí súhlasil, čím takto svojim konaním podvodným spôsobom spôsobila D. P. škodu v sumy najmenej 2.000,- Eur,

VIII.

dňa 13.11.2013 v čase okolo 21.00 hod. v C. E. Q. B. XX v byte G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, C. presvedčila G. H., s ktorou udržiavala priateľské vzťahy a ktorá k nej prechovávala dôveru aby ako ručiteľ 1 podpísala pripravenú listinu „Ručenie vykonané podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka“, ktorú následne G. H. podpísala a tým sa zaviazala uspokojiť záväzok obchodnej spoločnosti EURO Academy s.r.o., sídlom Tkáčska 2, Prešov, IČO: 43 851 479, voči obchodnej spoločnosti VSH development a.s. so sídlom Štúrova 27, Košice, IČO 31 360 521, pričom ju však uviedla do omylu tým, že G. H. tvrdila, že sa nejedná o ručenie za finančný záväzok, ale o ručenie za to, že obchodná spoločnosť EURO Academy, s.r.o., ktorej je spoločníkom a konateľom, odkúpi od obchodnej spoločnosti VSH development a.s., byt a kanceláriu, ktoré si od uvedenej obchodnej spoločnosti obchodná spoločnosť EURO Academy, s.r.o. prenajímala, pričom však G. H. zatajila, že v skutočnosti dňa 06.11.2013 obchodná spoločnosť VSH development a.s. vypovedala zmluvu o nájme č. 201396 zo dňa 26.02.2013 a zmluvu o podnájme bytu č. 01/2013 zo dňa 26.02.2013 z dôvodu neuhradenia nájomného za mesiace august až november 2013 spolu v sume 4.090,87,- Eur, na základe čoho obchodnej spoločnosti

EURO Academy, s.r.o. dňa 25.11.2013 skončil podnájomný vzťah k bytu a dňa 10.12.2013 nájomný vzťah ku kancelárskym priestorom, ako aj zatajila povinnosť obchodnej spoločnosti EURO Academy, s.r.o. vyplývajúcu z uvedených nájomných zmluvu hradíť dohodnuté nájomné za mesiace po ukončení nájmu do uplynutia dohodnutej doby, počas ktorých neboli priestory obsadené iným nájomcom, dlžné nájomné neuhradila, v dôsledku čoho G. H. ako ručiteľovi bola na základe rozhodcovských rozsudkov Obchodného arbitrážneho súdu Košice č. 126Ob/11/2013-4 zo dňa 31.01.2014 a č. 136Ob/6/2014-4 zo dňa 20.08.2014 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi obchodnej spoločnosti VSH development a.s. sumu v celkovej výške najmenej 10.206,48,- Eur.

Za to jej súd uložil podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri rovnosti pohľadujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, oproti priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil s probačným dohľadom.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 5 (piatich) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, 4 písm. d) Tr. zákona uložil obžalovanej povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 51 ods. 2, 4 písm. k) Tr. zákona uložil obžalovanej povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanej povinnosť nahradiť poškodeným G. H. škodu vo výške 22.206,48,- Eur a I. J. škodu vo výške 30.000,- Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených G. C., L. L. G., A. N. O., C. L. H. a D. P. so zvyškom na ich nárokov odkázal na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodených G. H. a I. J. so zvyškom ich nárokov na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 24.03.2022 podala odvolanie obžalovaná prostredníctvom obhajcu a podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 12.05.2022 aj osobne, ktoré odôvodnila podaním doručeným súdu prvého stupňa prostredníctvom obhajcu dňa 14.07.2022. Namietala, že považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, vecne nesprávny, svojvoľný a zjavne arbitrárny. Napadnutý rozsudok neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku, pretože z jeho odôvodnenia nevyplýva, ktoré skutočnosti sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a právne úvahy, na základe ktorých podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti k otázke viny a trestu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné a zjavne arbitrárne. Absentujú právne úvahy, teda právne posúdenie jej konania v súvislosti s finančnými transakciami a ich charaktere, či išlo o pôžičku, investíciu alebo iné, absentuje vysporiadanie sa s dodržaním miery obvyklej opatrnosti na strane poškodených a dôkladné vyhodnotenie všetkých dôkazov. Napadnutý rozsudok je v podstate stručným prepisom výpovedí viacerých osôb a citácií zákonných ustanovení. Od vznesenia obvinenia namieta a argumentuje, že stíhané skutky nie sú trestným činom. Namieta závažné pochybenie súdu, keď odmietol otázku na odstránenie rozporu vo výpovedi svedkyne poškodenej Váhovskej, odmietol prečítať zápisnicu o trestnom oznámení, kde poškodená Váhovská uvádzala do zápisnice o trestnom oznámení, že išlo o investíciu a nie o pôžičku, pričom na hlavnom pojednávaní vypovedala, že išlo o pôžičku. Súd vychádzal z toho, že všetky tvrdenia poškodených sú pravdivé a všetky tvrdenia jej o nejakých udalostiach, či okolnostiach sú nepravdivé a účelové, teda bez akýchkoľvek logických a rozumných dôvodov favorizoval vyjadrenia a tvrdenia poškodených ako pravdivé, napriek tomu, že poškodení trestné konanie iniciovali po viac ako šiestich rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov, keď boli úspešní v civilných konaniach, avšak v exekučných konaniach nebolo vymožené nič, preto zjavne využili trestné konanie na vymáhanie svojich pohľadávok. Poukazuje na čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, ktorý hovorí o tom, že nikto nemôže byť pozbavený osobnej slobody za to, že nie je schopný dodržať svoj zmluvný záväzok, čím sa myslí aj peňažný záväzok. Podstatné pre účely trestného konania je, či poškodená osoba pri

realizácii majetkovej dispozície dodržala potrebnú mieru opatrnosti, ktorá mohla omyl celkom ľahko eliminovať, resp. vylúčiť. Táto otázka nebola vôbec zohľadňovaná a skúmaná zo strany Okresnej prokuratúry Prešov. V tomto smere poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 2TdoV/21/2013, zo dňa 04.02.2014, ako aj na článok sudcu JUDr. Petra Šamka ohľadom trestného činu podvodu, z ktorého ďalej cituje. V súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi v SR sa plne preferuje strana páchatel'a pre vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu a to, či páchatel' klamal poškodeného a či toto klamstvo bolo v príčinnej súvislosti s majetkovou dispozíciou a následnou škodou. V kladnom prípade sa konštatuje naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pričom sa v dokazovaní takmer nikdy neberie do úvahy aj strana oklamaného, teda či klamaná osoba pri realizácii majetkovej dispozície dodržala potrebnú mieru opatrnosti, ktorá mohla omyl celkom ľahko eliminovať. Zabudnutou a nedocenenou otázkou zostáva, či klamaný (poškodený) nemohol bez väčšej námahy klamanie zistiť, a teda či klamaná osoba nemohla svojmu omylu jednoducho zabrániť za dodržania obvyklej miery opatrnosti. Povinnosť dodržiavať obvyklú mieru opatrnosti má každý a táto povinnosť vyplýva z § 415 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že každý si musí počínať tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, majetku, prírode a životnom prostredí. Možno uzavrieť, že obyčajné klamstvo nie je uvádzaním do omylu tam, kde tvrdenie podlieha preskúmvaniu. Náležitost' omylu nie je naplnená každou akoukoľvek nepravdou, ale vyžaduje sa, aby mohla vyvolať v osobe oklamaného omyl, pri ktorom sa aj na strane oklamaného predpokladá činnosť nielen vnímajúca, ale usudzovacia. Z dosahu ochrany trestného činu podvodu vybočuje dôvera klamanej osoby vtedy, ak môže klamanie byť klamanou osobou rozpoznané a to prostriedkami, ktoré má klamaná osoba v čase klamania k dispozícii. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol len to, že poškodení dôverovali klientke, pretože ju viacerí dlhodobo poznali. Toto ale nie je právne relevantný argument pre trestné konanie. Poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 11Tdo/1121/2012, zo dňa 14.03.2012 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. 1US/402/08, zo dňa 01.04.2019, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14.02.2013, sp. zn. 2To/11/2013, z ktorých ďalej cituje. Je neprípustné, aby sa bežne občianskoprávne vzťahy riešili na úkor jednej strany prostriedkami trestného práva, čím evidentne dochádza k nerovnomernému postaveniu zainteresovaných strán vo vzájomných záväzkovo-právnych vzťahoch. So zreteľom na uvedené je nevyhnutné v predmetnej trestnej veci aplikovať princíp ultima ratio a zásadu subsidiarity trestnoprávneho postihu, pretože trestné právo už zo samotnej podstaty práva má miesto len tam, kde sú iné prostriedky ochrany práv fyzických a právnických osôb vyčerpané, nevhodné alebo neúčinné. Poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/7/2017, kde v obdobnej veci bol zrušený odsudzujúci rozsudok a krajský súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom, z ktorého ďalej cituje. V danom prípade je potrebné brať do úvahy aj dodržiavanie obvyklej miery opatrnosti osoby, ktorá je uvádzaná do omylu alebo ktorej omyl chce páchatel' využiť. Ani skutková veta obžaloby neobsahuje preukázanie, ani popis, akú nepravdu mala obvinená osobám uvádzať, ako sa údajne oklamané osoby správali v relevantnom čase, teda ako dodržiavali obvyklú mieru opatrnosti pri dispozícii so svojím majetkom a v čom spočíval omyl resp. aký omyl mala obvinená využiť. Pokiaľ ide o podstatu veci, je potrebné oddeliť poskytnuté finančné prostriedky na také, ktoré smerovali ako investícia a na také, u ktorých prípadoch išlo o klasické pôžičky, pričom pri pôžičkách zvyrazňuje, že ani jedna z týchto pôžičiek nebola účelovo viazaná na nejakú konkrétnu vec, resp. z dokazovania nevyplývalo, aby pôžičky nemohla použiť na svoju vlastnú potrebu. Občianskoprávne vzťahy s poškodenými vysvetlila na hlavných pojednávaniach, k čomu zdôrazňuje, že každá osoba poskytla finančné prostriedky dobrovoľne, bez akéhokoľvek nátlaku ako osoba s plným rozsahom práv a povinností, teda s plnou spôsobilosťou na právne úkony. V konaní nebolo preukázané zo strany poškodených, kedy presne a v akej výške poskytli finančné prostriedky, čiže je tu spor medzi ňou a poškodenými o čase poskytnutia finančných prostriedkov, k čomu prvotné zmluvy nedoložili ani poškodení a dokladované boli až následne podpisované zmluvy o pôžičke, resp. uznania dlhov. Trestný súd nie je zákonom splnomocnený toto riešiť, na to je civilný súd, ktorý má riešiť takéto občianskoprávne spory. Samotný poškodení, ktorí investovali finančné prostriedky, na otázku obhajoby odpovedali tým spôsobom, že ani nevedeli do čoho presne mali investované a že sa o to príliš nezaujímali, pretože jej dôverovali, lebo pracovala vo finančnom sektore a bez akéhokoľvek preverovania ju považovali za bonitnú, prípadne že mala rodinný dom, auto alebo vedeli o tom, že chodí na dovolenky. Poukazuje na sedliacku logiku, že ak niekto žiada o pôžičku finančných prostriedkov, tak ťažko povedať, aká logicky uvažujúca osoba môže dospieť k záveru, že táto osoba je bonitná a nemá finančné ťažkosti. Žiaden poškodený svoju pohľadávku nezabezpečil cez záložné právo, napriek tomu, že všetci tvrdili, že vedeli o tom, aká je bonitná, má dom a pracuje vo finančnom sektore. Každý jeden z poškodených sa vyjadril, že ich motívom bolo zhodnotenie ich vlastných finančných prostriedkov, niektorí dokonca povedali, že radšej finančné prostriedky dali na zhodnotenie jej, ako banke. Na otázku obhajoby všetci poškodení

potvrdili, že nijako bližšie si nezisťovali jej majetkovú situáciu, ani finančné zabezpečenie. V čase, keď iné osoby jej poskytovali finančné prostriedky, mala minimálne štandardný príjem, ak nie nadštandardný, taktiež vlastnila nehnuteľnosť a v roku 2009 z predaja majetku obdržala sumu 900.000,- Sk. Od začiatku svoje záväzky plnila buď v plnom rozsahu, resp. dávala čiastočné úhrady za pôžičky, čo v podstate potvrdili aj poškodení. Pri poškodenom H. je odlišnosť v tom, že za toho plnila splátky vo vzťahu k banke až do roku 2014, čiže nikdy nemala v úmysle od počiatku nič neuhradiť poškodeným. Poškodená H. tvrdila, že jej neuhrádzala finančné prostriedky v zmysle toho, ako to mali dohodnuté, čím musela nadobudnúť vedomosť, bez ohľadu na jej dôveru, že asi nemá finančné prostriedky. Napriek tomu v novembri 2013 podpísala listinu označenú ako ručenie a túto listinu podpísala slobodne a netvrdila, že by nemala možnosť si ju prečítať a vlastne taktiež uviedla, že nepreverovala presne čoho sa jej zapojenie v danej veci má týkať. V tomto smere opätovne poukazuje na zanedbanie akejkoľvek obvyklej opatrnosti a z toho nemožno odvodzovať trestnú zodpovednosť. Viacerí poškodení potvrdili, že im hovorila, že im zaplatí, čo im patrí po tom, čo predá ich rodinný pozemok, ktorého hodnota bola realitnou kanceláriou vyčíslená na milión eur. Poukazuje aj na postup poškodených, kedy prvé trestné oznámenie bolo podané až v roku 2017, napriek tomu, že peniaze boli poskytované 5 a viac rokov dozadu, pričom je zvláštne, že počas týchto 5-tich rokov sa poškodení, podvedení a oklamaní necítili a začali sa tak cítiť až následne. V demokratickom a právnom štáte je neprípustné, aby vymáhanie záväzkov prebrali do rúk OČTK, pretože na to sú splnomocnené iba civilné sudy, pričom bolo preukázané, že všetci poškodení, resp. prevažná časť z nich využili civilný súd, ktorý im priznal nároky vyplývajúce zo zmlúv, všetky rozhodnutia sa stali právoplatnými a následne podali návrh na výkon exekúcie, kde exekučné konania zrejme doteraz prebiehajú. Je zrejmé, že boli použité civilnoprávne prostriedky a to úspešne, keďže nároky sú priznané právoplatnými súdnymi rozhodnutiami. Dodatočná neschopnosť dlžníka plniť nie je trestne postihnuteľná a obžaloba nie je dôvodná. Od spáchania stíhaných skutkov uplynulo viac ako 10 rokov, čo pri správnej právnej kvalifikácii prečinu umocňuje len potrebu aplikácie ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona. Navyše trestné stíhanie skutkov, ktoré by mali byť správne kvalifikované ako samostatné prečiny a nie pokračovací zločin, je už premlčané, preto by malo byť zastavené. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie, eventuálne, aby ju spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala odvolateľka odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že obrana obžalovanej vo vzťahu k bodom 1, 3, 5 obžaloby spočíva v tvrdení, že peniaze poskytnuté od poškodených neboli pôžička, ale išlo o investíciu. Dohoda medzi ňou a jednotlivými poškodenými bola, že im peniaze zhodnotí. Toto zhodnotenie mala realizovať prostredníctvom osoby menom L. R., ktorému finančné prostriedky od poškodených aj odovzdala. Na začiatku všetko fungovalo, ona dostávala peniaze od R. a následne vyplácala poškodeným. Po istom čase Dzubaj prestal peniaze vyplácať, dostal sa do finančných problémov a následne spáchal samovraždu. Keď mohla, časť peňazí vrátila poškodeným z vlastných zdrojov. Súd považuje takúto obranu obžalovanej za účelovú. V prvom rade uvádza, že z pohľadu trestnoprávnej zodpovednosti je irelevantné, či peniaze od poškodených boli investície alebo pôžička. Z výpovedí poškodených vyplýva, že oni poskytli, resp. zverili finančné prostriedky obžalovanej na základe jej sľubu, že tieto im vráti spolu so zhodnotením, ktoré poškodení očakávali, že k sume istiny im pribudne aj iná suma. Oni tomuto sľubu uverili, pretože obžalovanej ako svojej priateľke, resp. známej dôverovali. Z ich výpovedí takisto vyplynulo, že obžalovaná ich neupozorňovala, že keďže peniaze sa mali investovať, tak prichádza do úvahy nielen zisk, ale aj strata. Obžalovaná tvrdila, že finančné prostriedky odovzdala L. R.. Z výpovedí poškodených vyplýva, že osobu s týmto menom nepoznajú, resp. túto osobu vôbec nespomínala. Z výpovede poškodeného I. J. vyplýva, že mu v súvislosti so zhodnotením odovzdaných peňazí spomínala nejakého pána D.. Súd nemohol vypočúť ako svedka L. R., pretože tento dňa 11.02.2010 zomrel. Obžalovaná súdu nepredložila ani nijaké listinné dôkazy, napr. potvrdenky, ktoré by preukazovali, že skutočné peniaze odovzdala tejto osobe. Pri výške tvrdených súm by obžalovaná ako osoba podnikajúca vo finančníctve a znalec zvyklostí v tomto obore, toto určite požadovala. Svedok L. D. vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovanú pozná niekedy od roku 1999, pričom spoločne pracovali vo VÚB Wüstenrot ako finanční poradcovia. Neskôr pracoval na iných pozíciách pre túto spoločnosť, pričom v tejto spoločnosti skončil v roku 2008. S obžalovanou bližšie nespolupracoval. S

obžalovanou teda nemal žiadne spoločné záujmy v rámci obchodovania s nehnuteľnosťami. Nevie nič o podrobnostiach toho, čo sa obžalovanej kladie za vinu, on jej žiadne finančné prostriedky nepožičal. Čo sa týka pána R., on vie, že to bol klient obžalovanej, pričom samotná obžalovaná mu k tejto osobe nikdy nič nepovedala. Vykonaným dokazovaním mal teda súd za preukázané, že u obžalovanej vo vzťahu k poškodeným išlo o plané sľuby a obžalovaná s finančnými prostriedkami naložila iným, než sľubovaným spôsobom. Obžalovaná vo vzťahu k bodom 2, 4, 6 a 7 obžaloby nespochybňovala, že jej poškodení poskytli finančné prostriedky vo forme pôžičky. Ona mala v úmysle pôžičky v dohodnutom termíne vrátiť spolu s úrokmi, avšak sa jej nepodarilo z dôvodu, že sa dostala do finančných problémov. Tiež uviedla, že pôžičky chcela vrátiť z výťažku predaja nehnuteľností, ktoré mala vo vlastníctve, resp. boli vo vlastníctve jej rodičov. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že už v čase poskytnutia pôžičiek musela vedieť, že ich dohodnutým spôsobom nevráti. Z listinných dôkazov a to daňových priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby mal súd preukázané, že obžalovaná deklarovala príjmy za rok 2007 vo výške 49.129,- Eur, za rok 2008 vo výške 46.539,- Eur, za rok 2009 vo výške 29.710,- Eur, za rok 2010 vo výške 23.272,- Eur, za rok 2011 vo výške 14.052,- Eur a za rok 2012 vo výške 0,- Eur. Z registrov Okresného súdu Prešov vyplýva, že proti obžalovanej sa od roku 2010 do roku 2017 viedlo, resp. vedú desiatky exekučných konaní ako v civilných, tak aj v obchodných veciach, v ktorých si oprávnení, resp. navrhovatelia uplatňujú svoje nároky na zaplatenie dlžných súm. Zo správy Daňového úradu Prešov zo dňa 05.12.2017 vyplýva, že obchodná spoločnosť EURO Academy s.r.o., ktorej obžalovaná je spoločníkom a konateľkou má za roky 2014 až 2016 dlh na dani z príjmov právnickej osoby vo výške 17.024,59,- Eur. Zo správy Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 29.12.2017 vyplýva, že obžalovaná mala mať v banke zriadený osobný účet, pričom z výpisu z tohto účtu mal súd za preukázané, že za rok 2010 jej vznikol na ňom dlh vo výške 16,74,- Eur a v roku 2011 z neho neboli zrealizované tri transakcie a v roku 2012 sedem transakcií z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na tomto účte. Na základe uvedených listinných dôkazov mal súd za to, že od roku 2009, kedy u obžalovanej došlo k zníženiu jej príjmov oproti roku 2008, o sumu 16.820,- Eur, sa obžalovaná dostala do platobnej neschopnosti, ktorá následne postupom rokov sa prejavila v množstve súdnych sporov, kde vystupovala na mieste odporkyne, resp. povinnej. Z takto uvedeného dôvodu sa rozhodla svoju platobnú neschopnosť sanovať prostredníctvom finančných prostriedkov, ktoré vylákala od poškodených pod zámienkou investovania s následným vyplatením zisku, resp. pod zámienkou vrátenia pôžičiek spolu s dohodnutým úrokom. Obžalovaná výslovne zneužila priateľský vzťah, ktorý mali niektorí poškodení k jej osobe. Poškodená použila poskytnuté finančné prostriedky buď v rámci tzv. pyramidovej schémy, keď časť finančných prostriedkov od poškodených použila na čiastočnú úhradu skoršej pohľadávky iného poškodeného, pričom tvrdila, že ide o vyplatenie sumy, ktorá bola získaná ako výnos nejakej inej investície a časť použila na úhradu svojich záväzkov vo vzťahu k iným veriteľom ako poškodeným. Súd poukazuje na správu Wüstenrot poisťovne a.s. zo dňa 09.01.2018, z ktorej vyplýva, že obžalovaná čerpala v roku 2007 úver vo výške 99.582,- Eur, pričom ku dňu 28.09.2012 ho splatila. Z výpisu z účtu k tomuto úveru vyplýva, že obžalovaná dňa 28.06.2012 uhradila sumu 50.999,51,- Eur a 28.09.2012 sumu 50.000,- Eur, pričom za rok 2012 nemala žiaden zdaniteľný príjem, preto má súd za to, že na úhradu tohto úveru použila finančné prostriedky práve od poškodených. Súd vykonaným dokazovaním nemal za preukázané, že v čase úhrady splátok disponovala inými finančnými prostriedkami, napr. z predaja nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Súd preto uveril aj poškodenej G. H., ktorá vo vzťahu ku skutku v bode 8 uviedla, že bola obžalovanou oklamaná ohľadne toho, akú listinu dňa 13.11.2013 na výzvu obžalovanej podpísala. O tom, že bola oklamaná, svedčí aj výpoveď svedkyne S. P., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že pani H. jej povedala, že večer predtým okolo 21.00 hod. jej volala obžalovaná, že od nej potrebuje, aby podpísala nejaké papiere, aby mohla užívať nejaký byt, ale sa to netýka žiadnych peňazí a ešte v ten večer obžalovaná prišla za ňou domov s nejakými papiermi, ktoré podpísala. Obžalovaná uvádzala, že sa spoliehala na to, že peniaze poškodeným vráti z predaja nehnuteľnosti vo vlastníctve rodičov. Svedkyňa G. H., matka obžalovanej, vo svojej výpovedi uviedla, že spolu s manželom sľúbili dcére, že jej pomôžu a poskytnú jej peňažné prostriedky, ktoré získajú odpredajom pozemkov, ktoré majú vo vlastníctve. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 22Cb/41/2011 mal súd za preukázané, že otec obžalovanej podal žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd vyslovil, že záložné právo zriadené v prospech záložného veriteľa VÚB a.s. týkajúce sa jeho nehnuteľnosti vôbec nevzniklo a toto konanie bolo ukončené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 03.09.2020, sp. zn. 6Cob/16/2019, čomu predchádzala dohoda o mimosúdnom vyrovnaní medzi účastníkmi konania zo dňa 03.08.2020, na základe ktorej došlo k výmazu záložného práva a otec obžalovanej od toho dátumu mohol opätovne bez obmedzenia nakladať s týmito nehnuteľnosťami. Na základe uvedeného mal súd za to, že obžalovaná bez rozumných dôvodov sa nemohla spoliehať na to, že v lehote splatnosti svojich finančných prostriedkov bude môcť jej otec odpredať dané nehnuteľnosti a ona následne zo získaných

finančných prostriedkov uhradí svoje dlhy. Čo sa týka ustálenia sumy pod bodom 5 rozsudku, súd oproti obžalobe znížil istinu na sumu 35.000,- Eur, pretože nemal za preukázané, že poškodený obžalovanej odovzdal aj sumu 5.800,- Eur. Tak isto v bode 7 rozsudku súd oproti obžalobe znížil výšku škody na sumu 2.000,- Eur preto, že priamo z výpovede poškodeného D. P. vyplýva, že fakticky odovzdal obžalovanej na základe uvedenej zmluvy o pôžičke iba 2.000,- Eur.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa skutkov, ktoré boli posúdené v bode 1 až 6 ako pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, v bode 7 prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a v bode 8 prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona. Vo vzťahu k týmto skutkom boli pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje aj krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie v celom rozsahu z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení vykonaných dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku na vytvorenie záveru o tom, či došlo k spáchaniu skutku, ak áno, ako a k akému. Z obsahu uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaná A. B. spáchala skutky, ktoré sa jej obžalobou kládli za vinu tak, ako ich ustálil súd prvého stupňa. Uvedené tvrdenie, aj podľa názoru odvolacieho súdu, je možné oprieť predovšetkým o výpovede svedkov poškodených G. H., G. C., L. L. G., A. N. O., I. J., L. L. H. a D. P., ktorí zhodne popísali ako ich kontaktovala obžalovaná a pod rôznymi zámienkami od nich žiadala finančné prostriedky, keď svedkovi poškodenému C. uviedla, že žiada pomôcť sumou 10.000,- Eur, pretože má rodinné problémy, s čím súhlasil, pričom vravela, že má chatu a pôžičku splatí do dvoch až troch mesiacov, s tým, že mala vrátiť 10.200,- Eur a 200,- Eur bol úrok, svedkovi O. uviedla, že potrebuje sa stretnúť a požičať peniaze, lebo chce investovať do nehnuteľností a požičané peniaze by vrátila do troch mesiacov s 10-% úrokom, o čom spisali zmluvu, svedkovi L. G. spôsobila škodu vo výške 19.000,- Eur, ktorú sumu jej dal v menších čiastkach, aby mu to zhodnotila lepšie ako v banke, pričom prvé 2 sumy mu zhodnotila, ako sa dohodli a ďalšie mu už nevrátila, rovnako tak svedok J. jej poskytol finančné prostriedky za účelom zhodnotenia, s tým, že ona mu bude vyplácať úrok mesačne, kým mu nevráti peniaze, svedkovi L. H. deklarovala, že potrebuje požičať sumu 25.000,- Eur, pretože rieši BSM s tým, že ich vráti do 31.12.2011, a ak by takú hotovosť nemal, že vie vybaviť úver v ČSOB banke, pričom mu deklarovala, že vlastní cenné pozemky v okolí Mestskej haly v Prešove, preto súhlasil a podpísal s ČSOB bankou zmluvu o úvere, pričom peniaze dostal na ruku a tieto odovzdal hneď obžalovanej, s tým, že obžalovaná mu preplácala platby asi šesť mesiacov, od júna 2012 uhrádzala nepravidelne a od júna 2014 prestala uhrádzať úplne. Svedok poškodený P. uviedol, že prišla za ním obžalovaná, či jej nemôže požičať nejaké peniaze, že ich potrebuje, preto jej požičal 12.000,- eur, s tým, že vráti 13.200,- Eur, vrátila mu 12.200,- Eur a 1.000,- Eur nie, po čom žiadala ďalších 2.000,- Eur. On trval na vrátení 1.000,- Eur, tak išli k notárovi, kde podpísali na 3.200,- Eur, pričom peniaze mali byť na kúpu nejakého auta a svedkyňa H. uviedla, že obžalovaná ju oslovila, že keď jej dá nejaké peniaze, bude jej vyplácať úrok vo výške 2% a ona jej peniaze poskytla, 2% jej vyplácala asi rok a potom to prestalo, pričom postupne jej odovzdávala rôzne sumy s tým, že 22.500,- Eur je celkový dlh na istine a obžalovanej dlhuje aj nejaké úroky. V novembri 2013 obžalovaná zavolať, že potrebuje, aby jej niečo podpísala, lebo ju vyhodila z bytu na ulicu, že keď jej nepodpíše ručenie, že môže ostať v byte, tak bude musieť odísť preč, pričom ona sa obžalovanej pýtala, či ide o nejaké peniaze a obžalovaná jej povedala, že nie, že to je len formalita, že prvý na ručení bude jej syn G. a následne obžalovaná prišla za ňou s papiermi, ktoré podpísala a až neskôr zistila, že ide o ručenie za jej dlh a na základe uvedeného musela obžalovanej uhradiť 8.000,- Eur. Ona listinu nečítala, obžalovanej dôverovala, preto ju podpísala. Uvedené výpovede sú podporované výpoveďami ďalších svedkov a to svedkyne C. vo

vzťahu k skutku uvedenému pod bodom 2 napadnutého rozsudku, svedkyne O. vo vzťahu k skutku uvedenému pod bodom 4 napadnutého rozsudku, svedkyne P. vo vzťahu ku skutku uvedeného potom 1 a 8 napadnutého rozsudku a svedkyne J. vo vzťahu k skutku uvedenému pod bodom 1 napadnutého rozsudku. Je potrebné poukázať aj na správu Okresného súdu Prešov a zoznam súdnych konaní, z ktorých je zrejmé, že v rozhodnom čase jednotlivých pôžičiek sa voči obžalovanej viedli viaceré civilné a exekučné konania, pričom z majetkových priznaní za roky 2009 až 2011 vyplýva, že v týchto deklarovala len minimálny príjem a za rok 2012 nulový príjem, z čoho je zrejmé, že v rozhodnom období jednotlivých pôžičiek osobné, majetkové a zárobkové pomery obžalovanej neodôvodňovali predpoklad, že táto bude spôsobilá jednotlivé peňažné prostriedky vrátiť.

Na základe uvedených skutočností mal krajský súd za to, že obžalovaná svojim konaním tým, že v bode 1 - 6 na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu, v bode 7 na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku malú škodu a v bode 8 na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu, tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke naplnila skutkovú podstatu žalovaných trestných činov a to v bode 1 - 6 pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, v bode 7 prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a v bode 8 prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona. Okresný súd sa pri rozhodovaní o treste obžalovanej zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom u obžalovanej konštatoval rovnováhu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď u nej zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, že obžalovaná pred spáchaním trestného činu viedla riadny život a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, že obžalovaná spáchala viac trestných činov.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa správne zhodnotil všetky okolnosti prípadu a prihliadal aj na osobu obžalovanej. S poukazom na odpis z registra trestov obžalovanej, z ktorého vyplýva, že obžalovaná bola síce v minulosti raz súdne trestaná, avšak hľadá sa na ňu, akoby nebola odsúdená, pričom odsúdenie je zo dňa 20.04.2016, teda až po tom, čo mala spáchať jednotlivé skutky kladené obžalovanej za vinu v prejednávanej trestnej veci, aj krajský súd považuje trest uložený obžalovanej vo výmere troch rokov, s podmieneným odkladom s probačným dohľadom na skúšobnú dobu piatich rokov, s uložením povinnosti nahradit' v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a povinnosti zamestnať sa alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie, za trest primeraný, vzhľadom na osobu páchatelky, jej pomery a možnosti jej nápravy, aj s poukazom na zásadu individuálnej a generálnej prevencie.

Pochybil však súd prvého stupňa, keď obžalovanej ukladal skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko uvedené ustanovenie upravuje ukladanie skúšobnej doby pri podmienenom odsúdení bez probačného dohľadu a ukladanie skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom upravuje ustanovenie § 51 ods. 2 Tr. zákona. Z uvedeného dôvodu krajský súd toto pochybenie súdu prvého stupňa napravil tak, že zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a o treste sám rozhodol, pričom uložil trest v rovnakej výmere ako súd prvého stupňa.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody krajský súd konštatuje, že nesúladi medzi priznanou výškou škody poškodeným H. a J. a výškou škody uvedenou v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku obžalovanej pod bodom 1 a bodom 5, keď v skutkovej vete výroku o vine je uvedené, že obžalovaná mala poškodenej G. H. spôsobiť celkovú škodu vo výške najmenej 22.500,- Eur, avšak vo výroku o náhrade škody jej súd priznal nárok na náhradu škody vo výške 22.216,48,- Eur a I. J. mala spôsobiť škodu vo výške najmenej 35.000,- Eur, avšak vo výroku o povinnosti uhradiť škodu je uvedená suma 30.000,- Eur, je daný tým, že výška škody oproti popisu v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku bola ponížená o sumy, ktoré boli obžalovanou poškodeným uhradené v priebehu konania.

Okresný súd však pochybil, keď poškodených G. C., L. L. G., A. N. O., C. L. H. a D. P. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko týmto nebola škoda priznaná ani sčasti, preto okresný súd ich so zvyškom nároku odkázal na civilný proces nemohol, navyše, podľa ustanovenia § 288 ods. 1 Tr. poriadku je možné poškodeného na civilný proces odkázať len ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje

potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Vzhľadom na uvedené krajský súd toto pochybenie súdu prvého stupňa napravil tak, že zrušil výrok o škode napadnutého rozsudku a o škode sám rozhodol.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej poukazujúcej na to, že rozsudok neobsahuje náležitosti podľa § 168 ods. 1 Tr. poriadku, krajský súd udáva, že z napadnutého rozsudku je zrejme aké dôkazy boli vykonané, z ktorých dôkazov súd vychádzal, aké skutočnosti z nich vyplývali, ako sa vysporiadal s obranou obžalovanej, ktorú posúdil ako účelovú a zároveň odôvodnenie obsahuje právne úvahy, ktorými sa súd riadil a na základe ktorých posudzoval konanie páchatelky.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že v rozhodnutí absentuje posúdenie, či uzavrela pôžičku alebo došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov poškodenými za účelom ich investovania, krajský súd udáva, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že pre predmetnú trestnú vec je irelevantné právne posúdenie, či uzavrela s poškodenými obžalovaná zmluvu o pôžičke alebo od nich prevzala peniaze za účelom investovania, nakoľko pre posúdenie predmetnej trestnej veci je relevantné to, že poškodení odovzdali obžalovanej peniaze s tým, že táto im ich vráti v dohodnutej lehote a zároveň zaplatí aj úroky, čo je totožné jednak pre pôžičku, tak pre investovanie peňazí v takom zmysle, ako to sľúbila obžalovaná podľa jednotlivých nezávislých výpovedí svedkov poškodených. Súd má za preukázané, že obžalovaná s jednotlivými poškodenými uzatvorila zmluvu o pôžičke a od ďalších prevzala prostriedky za účelom investovania, pričom formulácia skutku obsahuje aj špecifikáciu, o aký záväzok sa jednalo u každého z poškodených a tieto závery vyplývajú aj zo zisteného skutkového stavu. Z vykonaného dokazovania je tiež zrejme, že obžalovaná s poškodenými, od ktorých prevzala peniaze za účelom investovania, neuzatvorila zmluvu, z ktorej by vyplývalo poučenie rizika investovania a zároveň z výpovedí poškodených, ktorí mali poskytnúť finančné prostriedky za účelom investovania, vyplýva, že poskytovali svoje finančné prostriedky s tým, že obžalovaná im ich v stanovenej lehote vráti aj s úrokom, pričom žiadnym bližším spôsobom nevysvetľovala, do čoho budú tieto finančné prostriedky investované, resp. v niektorých prípadoch iba stručne konštatovala, že budú investované do nehnuteľností a oni vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná pôsobila vo finančnom sektore, tieto informácie nepreverovali a spoliehali sa na skutočnosti obžalovanou uvádzané. Obžalovaná napriek tomu, že pôsobila vo finančnom sektore, mala vedomosť, že je bežnou praxou, že v prípade investovania peňazí sa uzatvára nepomenovaná zmluva s prvkami komisionárskej zmluvy a to podľa Obchodného zákonníka, prípadne aj podľa zákona číslo 566/2001 Zb. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, no so samotnými poškodenými žiadne zmluvy o investovaní ich prostriedkov neuzatvorila a taktiež týchto ani len nepoučila o možnostiach rizika spojeného s poskytovaním finančných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené je pre posúdenie konania obžalovanej relevantné to, že prevzala od poškodených finančné prostriedky, ktoré sa zaviazala vrátiť v dojednanej lehote, spolu s dohodnutými úrokmi, avšak v čase, kedy došlo k predmetnej dohode a prevzatíu peňazí, vedela, že tieto prostriedky v plnej výške nevráti, nakoľko jej majetková situácia jej to neumožňuje, bola si vedomá existencie exekúcií vedených na jej majetok, zároveň ani nemala vytvorené podmienky na to, aby sa spoliehala, že sa táto situácia zmení. Rovnako je potrebné poznamenať, že poskytnuté prostriedky neinvestovala, ako tvrdila niektorým z poškodených, ale použila ich čiastočne na splnenie predchádzajúcich dlhov a zvyšnú časť na úhradu svojich vlastných potrieb. Rovnako postupovala aj prípade peňazí, ktoré boli poskytnuté titulom pôžičky. Bez ohľadu na titul odovzdania peňazí má odvolací súd za to, že v súdom posudzovaných skutkoch pokračovacieho zločinu podvodu špecifikovaných v bode 1 až 7 rozsudku obžalovaná uviedla poškodených do omylu spočívajúceho v tom, že im uviedla, že ich finančné prostriedky, ktoré odovzdali, vráti spolu s úrokmi v dohodnutých lehotách, čím sa obohatila na úkor poškodených, pričom vzhľadom na svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery už v čase odovzdania peňazí vedela, že tieto spolu s úrokmi jednotlivým poškodeným v dohodnutých sumách a lehotách nevráti. Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že poškodení nedodrжали obvyklú mieru opatrnosti, krajský súd udáva, že vo vzťahu k poškodeným, ktoré odovzdali obžalovanej prostriedky titulom investovania, sa jednalo o známych obžalovanej, ktorí mali vedomosť o tom, že táto pracovala v bankovom sektore, teda súd nemá za to, že títo zanedbali obvyklú mieru opatrnosti, ak jej zverili peniaze s tým, aby ich investovala, v dôsledku čoho mali poškodení získať investované prostriedky aj s úrokmi. Obžalovaná o sebe vytvorila obraz vychádzajúci z pracovného zaradenia, z ktorého pri vynaložení bežnej miery opatrnosti bolo možné predpokladať, že ňou tvrdené skutočnosti sú pravdivé, nakoľko reálne sa pohybovala v prostredí, v ktorom bežne dochádza k investovaniu finančných prostriedkov. Čo sa týka poskytnutia prostriedkov titulom pôžičiek, krajský súd má za to, že vzhľadom na obžalovanou deklarovanú majetnosť viazanú na nehnuteľnosti a pracovnú pozíciu, ani títo zanedbali potrebnú mieru opatrnosti. Poškodení ako fyzické osoby, ktoré sú odlišné od subjektov, akými sú napríklad banky,

ktoré majú možnosť lustrácie v registri poskytnutých úverov, prípadne povinnosť pred poskytnutím úveru alebo pôžičky zisťovať bonitu klienta, a teda podmieňujú poskytnutie úverov, či pôžičiek predložením potvrdenia o príjme žiadateľa o úver a preukázaním jeho príjmov, nemali rovnaké možnosti ako je to u iných subjektov oprávnených poskytovať úvery alebo pôžičky. Na základe uvedeného, v prípade poskytovania pôžičiek osobám známym je bežnou praxou, že tieto osoby vychádzajú iba z údajov, ktoré sú im bežne dostupné, teda zo skutočností, ktoré sú schopné vnímať akými je napríklad životná úroveň dlžníka, resp. aké má zamestnanie a majetok v jeho vlastníctve. Z výpovedí poškodených je zrejmé, že obžalovanou deklarované majetkové pomery boli v čase poskytnutia prostriedkov na dostatočnej úrovni, nakoľko táto vlastnila dom, prenajímala si kanceláriu, v ktorej vykonávala pracovnú činnosť, vlastnila motorové vozidlo a z deklarovaneho životného štandardu bolo možné vyvodiť, že tieto prostriedky bude schopná vrátiť aj so sľúbenými úrokmi v dohodnutých lehotách splatnosti. Naopak, poškodení mali značne obmedzený prístup k informáciám o dlhoch obžalovanej, nakoľko v tom čase neexistoval centrálny register exekúcií a zároveň im obžalovaná o sebe tieto skutočnosti neuvádzala.

Čo sa týka odvolacej námietky týkajúcej sa možného zabezpečenia pohľadávok, záložnou zmluvou, v prípade investovaných prostriedkov sa nejedná o obvyklý postup, aby boli výnosy z investovania zabezpečené majetkom osoby, ktorej ich zverili. Čo sa týka pôžičiek, ani ich nezabezpečenie nemá vplyv na závery súdov o dodržaní obvyklej miery opatrnosti, nakoľko zriadenie záložného práva na veci vo vlastníctve dlžníka nie je obligatórnou náležitosťou pre platnosť pôžičky. Zároveň krajský súd poukazuje na konkrétne situácie, kedy si obžalovaná požičiavala od svojich známych za účelom vyplatenia bývalého manžela pri vyporiadaní BSM, resp. na zaplatenie vkladov na stavebné sporenie, či za účelom vyplatenia štátnej prémie, pri ktorých situáciách išlo o požičanie peňazí s oznámením účelu pôžičky, pri ktorých bol predpoklad, že sa v relatívne krátkom čase dôjde k získaniu peňazí obžalovanou.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej poukazujúcej na zneužitie trestného konania voči nej, keď vymoženie pohľadávok prostredníctvom civilného konania bolo neúspešné, krajský súd konštatuje, že jednotliví poškodení najprv využili prostriedky civilného konania, kde si uplatnili svoje nároky voči obžalovanej a tieto im aj boli priznané, teda unesením dôkazného bremena preukázali existenciu ich nárokov voči obžalovanej na základe vlastnej iniciatívy, charakteristickej pre civilné konanie a následne podaním trestných oznámení iniciovali trestné konanie, preto sa nemožno stotožniť s tvrdením obhajoby, že by sa jednalo o zneužitie trestného konania, v ktorom by OČTK nahrádzali aktivitu samotných subjektov civilného konania. Trestné konanie žiadnym spôsobom neovplyvňuje exekučné konanie poškodených voči obžalovanej, ani nepriorizuje úhradu jednotlivých platieb obžalovanou na pohľadávky poškodených, preto aj táto námietka obhajoby je nedôvodná.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že nikoho nemožno stíhať za nesplnenie svojho zmluvného záväzku, krajský súd udáva, že uvedené nechráni protiprávne konanie naplňajúce skutkovú podstatu trestného činu podvodu. V prípade predmetného trestného činu páchatel od počiatku úmyselne uvádza tretiu osobu do omylu, následkom čoho sa obohacuje na škodu cudzieho majetku, teda nejedná sa o situáciu, kedy si dlžník požičiava peniaze s tým, že ich v stanovenej lehote vráti, avšak pod vplyvom okolností, ktoré nastali, následne vzniknú prekážky, ktoré dlžníkovi túto povinnosť zmariť a preto zmluvný záväzok nesplnil. Rozdiel uvedených prípadov spočíva v úmysle dlžníka, ktorý mal v čase odovzdania peňazí úmysel tieto vrátiť alebo už od počiatku vedel, že tieto neuhradí, resp. vzhľadom na svoje osobné majetkové a zárobné pomery ich nebude môcť uhradiť a preto uviedol veriteľa do omylu v otázke uhradenia pohľadávky. Takéto protiprávne konanie nie je chránené ustanovením čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre naplnenie zákonných znakov subjektívnej podstaty trestného činu podvodu sa v tomto prípade vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchatel v čase pôžičky koná v úmysle vypožičané peniaze vôbec nevrátiť alebo ich nevrátiť v dohodnutej lehote alebo aspoň konal s vedomím, že peniaze nebude môcť vrátiť a tým uvádza veriteľa do omylu, aby sa na škodu jeho majetku obohatil. Ak až po uzatvorení pôžičky nastali prekážky, ktoré bránili dlžníkovi splniť záväzok z pôžičky a ktoré nemohol v čase uzatvorenia pôžičky ani predvídať, keď inak bol schopný záväzok splniť alebo síce bol schopný peniaze vrátiť v dohodnutej lehote a z rôznych dôvodov vrátenie peňazí odkladal alebo dodatočne pojal úmysel peniaze vôbec nevrátiť, tak jeho konanie nemožno považovať za trestný čin podvodu. V prejednávanom prípade bolo z výpovedí svedkov, ako aj listinných dôkazov, najmä zo správy Slovenskej sporiteľne, ako aj správy o vedených exekučných konaniach voči obžalovanej preukázané, že v čase, keď obžalovaná žiadala a následne prijala finančné prostriedky od poškodených, t.j. od februára 2010 do mája 2012 nemala dostatok finančných prostriedkov, aby mohla splniť svoje záväzky, ktoré sa zaviazala splniť poškodeným v stanovených lehotách a výškach. Čo sa týka čiastočných náhrad,

ktoré mali preukázať absenciu úmyslu obžalovanej nesplniť zmluvné záväzky už v čase ich uzavretia, odvolací súd konštatuje, že v tomto prípade z konania obžalovanej je zrejme konanie v zmysle tzv. Ponziho schémy, na základe ktorej obžalovaná prevzala od poškodených finančné prostriedky s tým, že časť finančných prostriedkov využívala na úhradu svojich predchádzajúcich dlhov, za účelom vyvolania dojmu, že tieto prostriedky boli reálne investované a vynášajú dohodnutý úrok, prípadne že svoje dlhy riadne spláca. Napriek čiastočným úhradám má odvolací súd za to, že obžalovaná mala od počiatku vedomosť, že časť finančných prostriedkov, ktoré jej boli odovzdané, nevyplatí, nakoľko jej majetkové pomery jej to neumožňujú, s poukazom na disponibilné prostriedky na jej účte, ako aj existenciu dlhov obžalovanej vymáhaných v exekučných konaniach od roku 2010. K uvedenému krajský súd udáva, že ak exekúcia začala v roku 2010, pohľadávky z nej vymáhané vznikli ešte v skoršom období, nakoľko vymáhané pohľadávky museli byť medzičasom priznané súdom alebo iným oprávneným subjektom. Obžalovaná vylákanými prostriedkami sanovala svoju finančnú situáciu a zároveň vyvolávala dojem reálnosti existencie výnosov z investovania vyplácaním úrokov z jednotlivých pôžičiek za účelom prilákania ďalších osôb (klientov) aj napriek tomu, že si bola vedomá, že nemá prostriedky na celkové vyplatenie jednotlivých pôžičiek, resp. investícií. Vzhľadom na dĺžku trvania konania obžalovanej od februára 2010 do mája 2012 a výšku obohatenia obžalovanej na úkor poškodených, je potrebné a nevyhnutné trestnoprávne postihnúť obžalovanej za účelom zabezpečenia ochrany spoločnosti a potrestania obžalovanej ako páchatelky trestného činu.

Pokiaľ obžalovaná poukázala na subsidiaritu trestnej represie, resp. princíp ultima ratio teda, že štát nemá zasahovať do záväzkovo právnych vzťahov normami trestného práva, k tomu krajský súd uvádza, že Najvyšší súd SR už vyslovil (R 96/2014), že princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu ustanoveného v § 10 ods. 2 Tr. zákona, teda len pri prečinoch, kde je plne opodstatnené, aby súdna moc použila zákonodarcom deklarovanú možnosť za istých okolností nepovažovať za protiprávne konanie, ktoré sa ako protiprávne javí z dôvodu naplnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho prečinu. V danom prípade je konanie obžalovanej právne kvalifikované vzhľadom na výšku spôsobenej škody v bode 1 - 6 ako zločin, kde princíp ultima ratio nemožno aplikovať.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej poukazujúcej na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6T/7/2017 krajský súd konštatuje, že sa jednalo o odlišnú situáciu, nakoľko v tomto prípade sa jednalo iba o jeden prípad, kedy si obžalovaná požičala peniaze na krytie psa, ktoré nevrátila, teda bolo možné konštatovať, že aplikácia zásady využitia trestného práva ako ultima ratio by bola v tomto ojedinelom prípade žiaduca a odôvodnená. Naproti tomu v prejednávanom prípade je zrejme, že obžalovaná uviedla do omylu 7 osôb, na úkor ktorých sa obohatila, pričom poukazujúc na výšku škody a právnu kvalifikáciu nemožno na vec aplikovať zásadu ultima ratio. V danom prípade trestné právo je možné použiť len v prípadoch, ktoré možno označiť za závažné excesy do súkromnoprávných vzťahov, ktoré už presahujú ich rámec. Prostriedky trestného práva nie je možné využiť len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve, celkom rezignoval na ochranu, ktorú mu majú poskytnúť súdy v civilnom konaní. V tomto prípade vzhľadom na okolnosti prípadu ide o závažný exces, ktorý bolo nevyhnutné riešiť inštitútmi trestného práva. Taktiež je nevyhnutné uviesť, že v predmetnom prípade je konanie obžalovanej, o.i. posúdené aj ako pokračovací zločin podvodu, preto ani zásadu ultima ratio nemožno použiť.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že nie je uvedené, akú nepravdu mala obžalovaná poškodeným uvádzať, krajský súd udáva, že obžalovaná uviedla poškodených do omylu, čo sa týka lehoty vrátenia peňazí a čo sa týka účelu použitia finančných prostriedkov.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že peniaze jej boli poskytnuté zo strany poškodených bez nátlaku, krajský súd udáva, že v danom prípade nejde o trestný čin vydierania, aby bolo potrebné preukazovať nátlak zo strany obžalovanej za účelom odovzdania peňazí.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že súd sa nevysporiadal s dôkazmi o deklarovaných príjmoch obžalovanej za rok 2004 až 2011, z ktorých je zrejme jej nadštandardný príjem, teda nemohla mať vedomosť, že bude v zlej finančnej situácii, krajský súd udáva, že prvostupňový súd sa s tými dôkazmi vysporiadal, keď konštatoval, že v čase preberania peňazí a uzatvárania zmlúv vzhľadom na svoje majetkové pomery si bola vedomá, že jej dlhy prevyšujú jej príjmy, pričom z vykonaného dokazovania je zrejme, že obžalovaná sa žiadnym spôsobom nepričinila o zvýšenie svojich príjmov v čase keď jej boli poskytnuté finančné prostriedky poškodenými, a teda mala vedomosť, že nebude

schopná dojednané záväzky splniť v lehote splatnosti. Zo samotných exekučných konaní prebiehajúcich od roku 2010 je zrejmé, že už v tom čase bola obžalovaná v zlej finančnej situácii, a teda jej príjem nepokryval jej výdavky, ktoré táto následne sanovala preberaním finančných prostriedkov od poškodených.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovanej, že skutky mali byť posúdené ako samostatné trestné činy podvodu, krajský súd udáva, že podľa § 122 ods. 1 Tr. zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu, pričom trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase spôsobe spáchania, v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Už len záverom krajský súd dodáva, že pochybil súd prvého stupňa, keď obžalovanej ukladal úhrnný trest za použitia § 41 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko obžalovanej bol ukladaný úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, preto bolo potrebné trest ukladať za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie bolo podané len zo strany obžalovanej, s poukazom na zásadu zákazu zmeny postavenia obžalovanej k horšiemu na základe iba ňou podaného opravného prostriedku, krajský súd uvedené pochybenie napraviť nemohol.

Na základe konštatovaného, krajský súd rozhodol tak, ako uviedol vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.